

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 206/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného WERNER & Co. s.r.o., Žltá 2/F, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-62Cpr/12/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-62Cpr/12/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje v napadnutom konaní mestskému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania primeraného finančného zadostučinenia 3 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v napadnutom konaní vystupoval v procesnom postavení žalobcu na základe žaloby podanej (na v tom čase Okresnom súde Bratislava III) 30. septembra 2022, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhrady mzdy proti žalovanému Slovenskému národnému divadlu (ďalej len „žalovaný“).

3. K priebehu konania sťažovateľ uviedol, že žalovaný sa k žalobe vyjadril 30. novembra 2022. Sťažovateľ podal repliku 15. februára 2023, na ktorú žalovaný reagoval duplikou 5. mája 2023. Následne bol nariadený termín pojednávania na 18. apríl 2024, ktorý bol však na žiadosť právneho

zástupcu žalovaného zrušený (z dôvodu kolízie pojednávania, a to napriek tomu, že za právneho zástupcu mohol konať aj iný advokát či advokátsky koncipient).

4. Následne sa vo veci uskutočnili tri pojednávania (6. júna 2024, 12. septembra 2024 a 25. novembra 2024). Posledné pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že mestský súd mal sporové strany predvolať na ďalší termín, k čomu však do dňa podania ústavnej sťažnosti nedošlo. Dodal, že podaním z 15. septembra 2025 sa vyjadril k náhrade mzdy a 16. septembra 2025 požiadal o nariadenie pojednávania (avšak zo strany mestského súdu neobdržal žiadnu odpoveď).

5. Ústavný súd k ďalšiemu priebehu napadnutého konania zistil, že mestský súd uznesením sp. zn. B3-62Cpr/12/2022 z 5. decembra 2025 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“), ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2025, zastavil napadnuté konanie a žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. K zastaveniu napadnutého konania (ako to vyplýva z uznesenia mestského súdu) došlo na základe podania sťažovateľa mestskému súdu doručeného 20. novembra 2025, ktorým zoberal sťažovateľ svoju žalobu v celom rozsahu späť a žiadal, aby mestský súd napadnuté konanie zastavil z dôvodu uzatvorenia mimosúdnej dohody medzi sťažovateľom a žalovaným. Žalovaný podaním doručeným mestskému súdu 20. novembra 2025 vyjadril súhlas so späťvzatím žaloby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému konaniu namieta nečinnosť mestského súdu. Argumentuje, že od pojednávania uskutočneného 25. novembra 2024 mestský súd vo veci nevykonal žiaden úkon. Doplnil, že do dňa podania ústavnej sťažnosti nebol vo veci nariadený nový termín pojednávania. Zároveň argumentuje, že napadnuté konanie nie je skutkovo ani právne zložitá, a považuje za neprimerané, aby za viac ako 3 roky od podania žaloby (aj s prihliadnutím na predmet napadnutého konania) prvoinštančný súd nevydal v danej veci rozhodnutie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

8. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

9. V prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prieťahov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie

konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 584/2024).

10. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 489/2023).

11. V prejednávanom prípade napadnuté konanie od podania žaloby (30. septembra 2022) do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia mestského súdu (30. decembra 2025) trvalo 3 roky a 3 mesiace. Podstatným v danej veci je, že k jeho ukončeniu došlo na podnet samotného sťažovateľa, ktorý počas jeho priebehu so žalovaným uzatvoril mimosúdnu dohodu. Žiadosť o zastavenie napadnutého konania pritom sťažovateľ podal ani nie 2 mesiace od doručenia tejto ústavnej sťažnosti (pričom o tejto skutočnosti nebol ústavný súd zo strany sťažovateľa informovaný).

12. Napriek skutočnosti, že primárne v období po uskutočnení pojednávania 25. novembra 2024 by v postupe mestského súdu zaiste bolo možné identifikovať jeho nie celkom korektný postup, však vzhľadom na to, že len krátko po podaní tejto ústavnej sťažnosti došlo k zastaveniu napadnutého konania z podnetu sťažovateľa (a tým aj k odstráneniu jeho právnej neistoty), ústavný súd v okolnostiach danej veci nedospel k záveru o porušení práva na konanie bez zbytočných priesťahov v ústavnoprávne relevantnej intenzite.

13. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu